

THƠ NGUYỄN TẮT NHIÊN

Nguyễn Tất Nhiên

*(gồm các bài sáng tác trong thời gian từ
1969 đến 1980, tác giả tự góp nhặt.
Nhà xuất bản Nam Á tại Paris
xuất bản năm 1982)*

Đôi lời cho lần tái bản tại Hoa Kỳ

Tôi không vỗ ngực vênh váo khoe thơ mình từng được đài phát thanh Hà Nội lên án, như có người đã huênh hoang và xem đó là niềm hãnh diện. Vì như thế, chẳng hóa ra bạo quyền cộng sản là cái thước đo tầm vóc văn hóa miền Nam Việt Nam sao? Vậy thì, có mâu thuẫn chẳng khi tuyên bố cộng sản không có văn học!

Thật tình, điều hãnh diện nếu có nơi tôi – phải nói rằng sung sướng thì đúng hơn, là sự may mắn hiếm hoi của một tập thơ nhỏ, lại được những vị hoạt động bảo tồn văn hóa lưu tâm. Tôi muốn nhắc đến anh Mai Trung Ngọc, chủ trương nhà xuất bản Sudasie ở Paris, đã năm lần bảy lượt thúc dục tôi cố nhớ, ráng chép lại thơ mình được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Rồi thật là cảm động, chính anh Ngọc đứng bên máy in thâu đêm suốt sáng, chăm sóc ấn phẩm, đưa nó lên tới độ mỹ thuật thật cao.

Giờ đây, lại đến anh Đỗ Ngọc Tùng, giám đốc cơ sở xuất bản Đại Nam ở California đã ưu ái ghé mắt vào tác phẩm mỏng manh này.

Tôi cũng muốn nhắc đến anh Nguyễn Văn Thành, giám đốc nhà xuất bản Hiện Đại ở Sài Gòn trước năm 1975, đã ráo riết thực hiện tập thơ mang tên Thơ Nguyễn Tất Nhiên này. Nhưng định mệnh đã bắt Thơ Nguyễn Tất Nhiên phải chào đời trên đất Pháp, trong hoàn cảnh lưu vong.

Lý tưởng và thiện tình vong niên bằng hữu hòa lẫn trong các anh. Tệ thay, tôi chỉ đành ngổ lời cảm ơn suông.

Nếu tập thơ nhỏ này có được cái danh dự đóng góp một khiêm tốn nào đó trong trời Văn học Nghệ thuật Việt Nam, tôi tưởng, chính những bàn tay của các anh đã ra sức đẩy nó vào, bằng tình thương quý nồng nàn dành cho tác giả.

Nguyễn Tất Nhiên
Anaheim, California 6-10-1982

Gia Phả

quê hương gốc tích ngàn năm
sao nhìn gia phả ... ôi! toàn câu kinh?
ông tôi đi lính triều đình

giáo gươm thất thủ nơi thành quách xưa
cha tôi kháng chiến đánh Chà
tầm vong gậy dưới chiến xa năm nào
anh tôi áo trận hoa màu
một ngày con khóc, vợ đau mắt chồng
tôi, sinh viên dở học hành
AK nón cối - chiến trường Cao Miên
chùng nào xứ Việt bình yên ?
tôi ngu ngơ hỏi hoài trên xác người
(Paris 21/4/80)

Về Trên Nặng Gõ

Từ anh cất bước chinh nhân
Nàng làm thiếu phụ thương con xót chồng
Một mùa đông ... chín mùa đông
Biên khu cách trở hơn ... đồng giấy xanh

Chín năm làm vợ nhà binh
Đồng lương vợ lính bốn con vẫn cười
Trời làm cho đám mưa rơi
Chín năm ai khiến nụ đời vừa tan ?

Quê hương sâu nát điêu tàn
Hậu phương tiếng hát buồn chan tháng ngày
Giã từ mái tóc thảo ngay
Giã từ vợ lính tháng ngày xanh xao

Nàng làm má rượu gái đào
Phấn son khách cũng cúi đầu nâng niu
Đời trên bạc lăm tiền nhiều
Nhớ đêm đô thị hơn chiều tắm con

Nghe vui kỷ niệm hao mòn
Đương xuân ai để héo hơn tuổi đời
Giã từ tình nghĩa anh ơi
Phấn son em đã chọn đời cho thuyền

Ngày kia lính chiến trở về
Với nghìn tâm sự cuối nghề đao binh
Về trên nặng gõ mà nhìn
Chín năm chinh chiến thương mình làm cha

Chín năm chống nặng về nhà
Bốn con trên một tay bà run run
Hỏi nàng, mẹ bảo: theo chồng

Hỏi nàng, con nói: theo ông mất rồi

Hãy cười đi chiến binh ơi
Sá chi dẫu biển dưới trời hợp tan
Bao nhiêu đau khổ trần gian
Gởi chàng cho trọn cưu mang kiếp người

Hãy cười đi chiến binh ơi
Trở về nay đã mất người phé nhân
Đạn thù cắt mất một chân
Vợ tôi nay chọn ngoại nhân làm chồng

Về trên nạng gỗ mà trông
Lô nhô lãnh đạo cong lưng bôn đào
Huân Chương Bảo Quốc đây sao ?
Hôm nay là tội giết bao ... "anh hùng"

Về trên nạng gỗ mà trông
Chín năm chinh chiến đeo trông nguy quân
Con thơ nhục nhã đến trường
Ê a phi báng máu xương cha mình

Cha "lính nguy" - con tự nhiên
Thành phần không được ngóc lên làm người
Học vừa đủ biết đọc thôi
Đủ làm gia súc hiểu lời Đảng sai

Hãy cười đi phé binh ơi
Một tay cũng rán mà ... moi củ mì

Từ đây dễ đối thường khi
Ru con tôi hát nã nê ca dao

Ca Dao

*hãy cười đi phé binh ơi
một tay cũng rán mà...moi củ mì
từ đây dễ đối thường khi
ru ca tôi hát nã nê ca dao*

chàng về nay đã cụt tay
đêm đêm dạ hội lấy ai dắt dìu
thương chàng nay hết nâng niu
theo chồng ngoại quốc nó chiều tuổi xuân

chàng về nay đã cưa chân
thương chàng thương một thương thân thương mười
trời sinh em cũng là người
bỏ anh em cũng... chín mười đắng cay

chàng về nay tất trông người
mấy năm chinh chiến - nửa đời âm u
thế gian ai thích chồng mù
khuyên chàng đừng trách bẻ dâu cuộc đời

anh nay đã phé nhân rồi
thương anh lạnh bấy cuộc đời tàn binh
thương anh... cũng muốn chung tình
chị em, chúng bạn, gia đình... không ưng

chàng về án tích “nguy quân”
thân tàn “nợ máu nhân dân” lút đầu
anh nay cầm cuộc nổi đầu
lấy chồng bộ đội.. làm dâu bác Hồ
paris 21-4-1980

Oanh

Hãy yêu chàng, yêu chàng như yêu dòng sông
Ngâm ánh trăng non bàng bạc đêm rằm
Sông chờ phù sa về ươm lộc mới
Chàng chờ tình về cho mắt em ngoan

Hãy yêu chàng, yêu chàng như yêu áng mây
Lãng đãng trôi xuôi ngọn thuở mộng dài
Mây ủ mưa hồng thơm hoa kết trái
Chàng ủ tình hồng thả tóc em bay

Hãy yêu chàng, yêu chàng như yêu giọt sương
Sớm vẫn ngủ quên trên cánh hoa hương
Sương kết hơi mù mơn man lá cỏ
Chàng kết tình vui hơi thở em nồng

Hãy yêu chàng, yêu chàng như yêu luống mạ
Say gió chiều nghiêng kể chuyện thanh bình
Mạ đơm lúa đầy trẻ thơ mau lớn
Chàng đơm tình đầy trong ngực em, xinh

Hãy yêu chàng, yêu chàng như yêu mặt trời
Bỏ quên sợi nắng lụa vàng tươi

Mặt trời nổi lửa soi trần thế
Chàng thấp tình soi dáng nhỏ em, lười

Hãy yêu chàng, yêu chàng như yêu hy vọng
Bay nhảy siêng năng từng trái tim người
Hy vọng vượt ve sau lần thất thế
Chàng vượt ve tình nóng hồi bàn tay

Hãy yêu chàng, yêu chàng như yêu cánh gió
Chơi giỡn tung tăng hai vạt áo dài
Gió đưa mây về, trời mưa, bong bóng vỡ
Chàng đưa tình về, xót ngọn cỏ may
(1969)

Bài Thám Mật Đầu Tiên

Tình mới lớn phải không em rất thích ?
Cách tập tành nào cũng thật dễ thương
Thuở đầu đời chú bé soi gương
Và mê mãi dĩ nhiên làm lạ

Tình mới lớn phải không em rất lạ ?
Cách tập tành nào cũng ngược như nhau
Thuở đầu đời chú bé ôm phao
Và nhút nhát, dĩ nhiên ngộp nước

Tôi có cánh buồm tấp về ký ức
Em có chỗ ngồi quên lãng như mây

Dù cát bụi có nhiều phen dấy loạn
Cũng yên nằm mang phân bón cho cây
Nên bao giờ tôi cũng phải thương tôi
(Những ích kỷ nảy sinh sau lần thảm bại !)

Tuổi mười lăm giữa con trai, con gái
Đã rõ ràng ai khờ khạo hơn ai
Nên bao giờ tôi cũng phải thương tôi
(Những ích kỷ nảy sinh sau lần nhục nhã !)

Em có một đời rong xanh mơ đá
Tôi có ngàn năm say khướt hận thù !

Tình mới lớn phải không em rất mỏng ?
Cách tập tành nào cũng dễ hư hao
Thuở đầu đời cầm đuốc thấp cao

Và nâng chén, dĩ nhiên, đổ vỡ

Khi mỗi mòn nghe đời mình trắc trở
Hơn lúc nào tôi quá đỗi thương tôi !

Tình Một Hai Năm

1.

Và thơ tôi gom hết cho người
Rất tội nghiệp như giòng sông nước cạn.

2.

Chiều nay trời mưa trên tóc nhuộm
Không biết người có sợ tàn phai.

3.

Tình một hai năm chưa phải tình dài
Cũng không thể gọi là tình mới
Tôi vẫn đợi như ngày tôi đã đợi
Vẫn ngậm tình về như buổi ngậm tình đi
(Nghĩa là tôi áp ứng chuyện yêu người
Cơ khổ như những lời thú tội!)

4.

Tình sớm rụi bởi rom tình sớm cháy
Tôi làm sao can đảm ngắm tro tàn?
Nên cuộc đời, cứ thế, run run
(Gió thì lạnh - tay chẳng màng đánh lửa!)

5.

Tôi vẫn đợi, đợi thêm người chút nữa
Tự an ủi mình khi cần nổi sầu đau
Tình một hai năm... chưa bạc mái đầu
Chưa tuyệt vọng (bởi vì chưa hy vọng).

6.

Và hôm nay mưa nhiều trên tóc nhuộm
Xơ xác người, tôi thấy buồn chưa tôi?
(Biết làm sao cảm đoán được mưa trời?)

7.

Cha mẹ sinh tôi: thằng con bất hiếu
Thề thốt thương người hơn cả song thân!

Thiên Thu

sao thiên thu không là xa nhau ?
nên mưa xưa còn giăng ngang hồn sầu
tôi đứng như cây cột đèn gãy gập
và một con đường cúp điện rất lâu

sao thiên thu không là chôn sâu ?
nên nắng xưa còn hanh mái tóc nhàu
tôi đứng như xe tang ngừng ngập
và một họ hàng khăn trắng buồn đau

sao thiên thu không là đường chim ?
nên mây năm xưa còn trên tay phiến
tôi đứng như tường vôi luống tuổi
và những tàng xanh chùm gỏi quê hèn!

sao thiên thu không là lãng quên ?
nên tình xưa còn cháy âm thâm
tôi đứng như căn nhà nám lửa
và những người thân trốn chạy vội vàng!

sao thiên thu không là sương tan ?
nên mặt trời xưa còn gượng huy hoàng
tôi đứng như dòng sông im lặng
và những cánh buồm kiệt sức lang thang!

sao thiên thu không là thiên thu
nên những người yêu là những ngôi mờ
tôi đứng một mình trong nghĩa địa
và chắc không đành quên khổ đau!

(1970)

Linh Mục

1.

đĩ vãng là địa ngục
giam hãm đời muôn năm

tôi - người yêu dĩ vãng
nên sống gần Satan
ngày kia nghe lời quỷ
giáng thể thêm một lần
trong kiếp người linh mục
xao gầy cơn điên trắng!

2.

vì tôi là linh mục
không mặc áo nhà giòng
nên suốt đời hiu quạnh
nên suốt đời lang thang!
vì tôi là linh mục
giảng lời tình nhân gian
nên không có thánh kinh
nên không có bản đạo
nên không có giáo đường
(một tín đồ duy nhất
vừa thiêu hủy lâu chuông!)
vì tôi là linh mục
phổ lời tình nhân gian
thành câu thơ buồn bã
nên hạnh phúc đâu còn
nên người tình duy nhất
vừa thiêu hủy lâu chuông
vì tôi là linh mục
không biết mặt thánh thần
nên tín đồ duy nhất
cũng là đáng quyền năng!

3.

tín đồ là người tình
người tình là ác quỷ
ác quỷ là quyền năng
quyền năng là tín đồ
tín đồ là người tình
(vì tôi là linh mục
giảng lời tình nhân gian!)

4.

vì tôi là linh mục
không biết rửa tội người
nên âm thầm lúc chết

tội mình còn thâm vai ...
(1970)

Nên Thời Gian Ấy Ngồi Trông

Giọt mưa xanh mấy tuổi nàng
Tôi nghe lá rụng như vàng áo xưa

Hơi tàn tro ấm lần đưa
Ba năm khơi lại cũng vừa đủ đau

Sớm, trưa, chiều, tối, ra, vào
Người chưa yên nổi thâm xao xác lòng
Nên thời gian ấy ngồi trông
Khô như hạt bụi trưa ngừng ngập bay

Ba năm vượt sợi tình dài
Ừ tôi còn vụng ngón tay dậy thì
Thuở nào sâu đã lâm ly
Giờ thêm già héo (nhiều khi hận thù)

Lửa đom đóm môi mòn, lu
Nhưng tôi buồn cứ vi vu thổi hoài

Mưa thì mưa thả phai phai
Rồi sau đó sẽ một vài tang thương
Bởi quen cầm lược soi gương
Biết ai ôm gối mộng thường lâu chẳng ?

Giọt mưa xanh mấy tuổi nàng
Tôi nghe lá rụng như vàng áo xưa ...
(1970)

Nên Sầu Khổ Dịu Dàng

Những kỷ niệm đời xin hãy còn xanh
(Có một ngày mình bỏ trường bỏ lớp
Anh cũng đi như luật định trời dành
Em cũng đi như luật định trời dành)

Nắng bờ sông như màu trang vở cũ
Thuở học trò em làm khổ ai chưa ?
Anh muốn khóc trong buổi đầu niên học
Bàn tay xương cảm hồ hững vãn bằng

Em hãy đứng trước gương làm dáng
Tự khen mình đẹp quá đi em
(Lỡ mai kia một nợ theo chồng
Còn đôi chút luyện lưu thời con gái)

Em hãy ra bờ sông nhìn nắng trải
Nhớ cho mình dáng dấp người yêu
(Lỡ dòng đời tóc điểm muối tiêu
Còn giây phút chạnh lòng như ... mới lớn)

Mình hãy trách đời nhau nhiều hư hỏng
Rồi giận hờn cho kỷ niệm đầu tay
Thu miên man không thấy lá vàng bay
Anh phải nói: buồn chúng ta màu trắng

Tình cứ đuổi theo người như chiếc bóng
Người thì không bắt bóng được bao giờ
Anh muốn khóc trong buổi đầu niên học
Bởi yêu em nên sầu khổ dịu dàng
(1970)

Hồng Trần

Em mùa thi diện cũng xanh xang
Áo mới còn bay mùi tơ hàng
Ta tiếc dùm ai từng sợi tóc
Rụng lẻ loi sầu trên vai ngang

Em mùa thi khoa đôi guốc cao
Bàn chân Nam Định rất chiêm bao
Ta sợ bùn đen vấy nếp chỉ
Bởi vì tháng bảy có mưa mau

Em mùa thi mơn như trái cam
Con mắt kiêu kỳ rất Việt Nam
Ta đợi hôm nào em chợt khóc
Dù đượm u hoài hay hân hoan

Em mùa thi ung ứng phấn hồng
Đôi má làm duyên cùng bướm ong
Ta lo ngàn cánh môi tàn nhẵn
Chờ gió giông nào rớt nụ hôn

Em mùa thi xanh màu lá non

Ve vầy cười trên cảnh lộc thom
Toan ghé tay phàm ai trộm ngắt
Đau đớn trong ta mấy trận đờn
(1970)

Khúc Buồn Tình

1

người từ trăm năm
về qua sông rộng
ta ngoắc mòn tay
trùng trùng gió lộng
(thà như giọt mưa
vỡ trên tượng đá
thà như giọt mưa
khô trên tượng đá
có còn hơn không
mưa ôm tượng đá)
người từ trăm năm
về khơi tình động
ta chạy vòng vòng
ta chạy mòn chân
nào hay đời cạn
(thà như giọt mưa
vỡ trên tượng đá
thà như giọt mưa
khô trên tượng đá
có còn hơn không
mưa ôm tượng đá)
người từ trăm năm
về như dao nhọn
ngọt ngào vết đâm
ta chết âm thầm
máu chưa kịp đổ
(thà như giọt mưa
vỡ trên tượng đá
thà như giọt mưa
khô trên tượng đá
có còn hơn không
mưa ôm tượng đá)

2

thà như giọt mưa

gieo xuống mặt người
vỡ tan vỡ tan
nào ta ân hận
bởi còn kịp nghe
nhịp run vôi vôi
trên ngọn lông măng
(người từ trăm năm
vì ta phải khổ)
(1970)

Chiều Mệnh Danh Tổ Quốc

Người yêu tôi khóc ngất
Chiều quân đội nghĩa trang
Rạt rào hơi gió nóng
Cho đau tà áo tang

Người yêu tôi khóc ngất
Chiều quân đội nghĩa trang
Ngập ngừng hơi xác ướp
Bay pha mùi áo nhang

Người yêu tôi khóc ngất
Trước quan tài sĩ quan
Trước hai chàng lính đứng
Thao diễn nghi lạnh lùng

Người yêu tôi khóc ngất
Trung úy thân nhiên cười
Lồng trong khung ảnh đẹp
Dựng sau bình bông tươi

Sự vinh thăng bất ngờ
Là đem theo nước mắt
Là danh dự xót xa
Là một lần đắp mặt

Một lá cờ quốc gia
Tờ thư nào cuối cùng
Nơi chiến trường Cam Bốt
Tờ thư nào cuối cùng
Dùng làm câu trần trối
"Nhớ gởi lời giùm anh
Ai cũng thăm nhắn hết
Nhớ cho Duyên hai nghìn

Nó mừng hôm sinh nhật ! ... "

Chiều quân đội nghĩa trang
Chiều mệnh danh tổ quốc
Có muôn ngàn câu kinh
Có muôn ngàn tiếng khóc
Có chuyến xe nhà binh
Đưa "Thiên Thần" xuống đất

Còn ai, còn ai chẳng ?
Mua cờ bằng tính mệnh
Cho tôi đừng biết tên
Cho tôi đừng nhận diện
Cho tôi đừng chứng kiến
Xác "thiên thần" rã manh

Người yêu tôi khóc ngất
Chiều quân đội nghĩa trang
Vài dặm bụi lang thang ...
(1971)

Như Những Hoàng Hôn Đỏ Mặt Trời

Tôi bắt đầu yêu hay bắt đầu dự tính ?
(Dự tính nào cũng thật ngây thơ!)
Tôi bắt đầu ngây thơ hay bắt đầu già ?
(Khi mặc cả tình yêu cũng thù hận)

Xin đánh đổi cuộc đời này (lận đận)
Bằng phút giây cầm được tay người

Em còn đứng bên dòng sông ngát lạnh
Cho đầy hồn mơ ước viễn vông
Tôi còn đứng bên dòng sông giá lạnh
Cho một mưu toan tự tử âm thầm

Ngày sắp hết, năm sắp hết
Thời gian nào cho bốn mắt ta xanh ?
Thời gian nào đưa ta về địa ngục ?
(Những kẻ yêu nhau chẳng có thiên đàng)

Thế nào rồi em cũng bỏ tôi
Như những hoàng hôn bỏ mặt trời

Khi tôi thốt lời tình như bảo vật

Em ngu si nên từ chối dễ dàng
Tôi ngu si nên làm người không tiếc của
(Hai kẻ ngu si khó sống gần)

Thế nào rồi em cũng giết tôi
Xin hận thù em suốt quãng đời

Tôi bắt đầu yêu hay bắt đầu dự tính ?
(Dự tính nào cũng thật ngây thơ)
Tôi bắt đầu ngây thơ hay bắt đầu già ?
(Khi mặc cả tình yêu cũng thù hận)

Như loài thiêu thân mê lửa ngọn
Buổi yêu em, tôi hăng hái lià trần
(30 Tết Tân Hợi - 1971)

Ma Soeur

đưa em về dưới mưa
nói năng chi cũng thừa
phát phơ đời sương gió
hồn mình gần nhau chưa ?

tay ta từng ngón tay
vuốt lưng em tóc dài
những trưa ngồi quán vắng
chia nhau tình phôi thai
xa nhau mà không hay

(hỡi em cười vô tội
đeo thánh giá huy hoàng
hỡi ta nhiều sám hối
tính nét vẫn hoang đàng!)

em hiền như *ma soeur*
vết thương ta bốn mùa
trái tim ta làm mù
ma soeur này *ma soeur*
có dịu dàng ánh mắt
có êm đềm cánh môi
ru ta người bệnh hoạn
ru ta suốt cuộc đời

(cuộc đời tên vô đạo
vết thương hành liệt tim!)

đưa em về dưới mưa
xe lăn đều lên dốc
chờ tình nhau mệt nhọc!

đưa em về dưới mưa
áo dài sần hai vạt
khi chấm bùn lưa thưa

đưa em về dưới mưa
hỡi em còn nít nhỏ
chuyện tình nào không xưa ?

vai em tròn dưới mưa
ướt bao nhiêu cũng vừa
cũng chưa hơn tình rụng
thấm linh hồn *ma soeu*

Thục Nữ

Chiều em đi hai hàng bình tóc
Gieo xuống đôi vai nhỏ thiết tha
Còn bao nhiêu dấu hài khuê các
Sao đành gieo xuống phố đời ta ?

Chiều em đi nón lá che nghiêng
Sao đành che mắt nụ cười duyên ?
Mây vẫn chưa về gom bớt nắng
Trần ai đông lắm kẻ si tình

Chiều em đi trong nắng trời tây
Bóng đổ lên đèn - bóng đổ gầy
Bóng đổ gầy như ta ốm yếu
Đeo đẳng hoài theo tình không may

Chiều em đi bước ngại bước ngùng
Nhu sợ làm đau ngọn cỏ nhưng
Nhu sợ bay lên từng đoá bụi
Sao khách tài hoa nát cả lòng ?

Chiều em vui quá, thưở vàng son
Ta bỗng lang thang khắp ngã đường
Ta đi cho hết thời oanh liệt
Cho thấu một trời đau đớn riêng !
(1971)

Giữa Trần Gian Tuyệt Vọng

Ta làm chim tuyệt vọng bỏ quên trời
Nên cánh vỗ như tay chào vĩnh biệt
Nên hát điệu khàn khàn thống thiết
Em có chiêm bao thấy ngậm ngùi ?

Ta phải khổ cho đời ta phải khổ
Phải ê chề cho tóc bạc với thời gian
Phải đau theo từng hớp rượu tàn
Phải khép mắt sớm hơn giờ thiên định
(Vì thượng đế từ lâu kiêu hãnh
Cầm trong tay sinh tử muôn loài
Tình ta vừa gánh nặng thấu xương vai
Thì em hồi ngại trời ta đạp xuống)

Thời mới lớn em dễ dàng xao động
Buồn thay ta không bắt nổi hồn nàng
Nên mật tình đắng giọng ngàn năm
Thôi, phận bạc hãy nhuộm giùm tóc bạc

Ta vẫn nhớ trưa nào em ngồi hát
Ta vẫn thèm hôn lên mắt tiểu thơ buồn
Ta vẫn thèm ăn năn những lúc đón đường
(Em khó chịu ... mà thư nào em cũng nhận)

Ta cất tiếng rủ ren người tuyệt vọng
Hết còn ai can đảm đợi thư tình
Để ta đành một kiếp ngóng tin em ...

Ta muốn riêng ta - người bất hạnh
Để em còn mím lệ chảy ngang tôi
Tay run run vuốt mặt kẻ qua đời
Và sau đó ... em nên cười ta đại dột !
(1972)

Hai Năm Tình Lận Đận

1.
hai năm tình lận đận
hai đũa cùng xanh xao
mùa đông, hai đũa lạnh
cùng thờ dài như nhau

hai năm tình lận đận
hai đũa cùng hư hao

(em không còn thắc bính
nuôi dưỡng thời ngây thơ
anh không còn lính quỳnh
giữa sân trường trao thư)

hai năm tình lận đận
hai đũa đành xa nhau
em vẫn còn mắt liếc
anh vẫn còn nôn nao
ngoài đường em bước chậm
trong quán chiều anh ngóng cổ cao

2.

em bây giờ có lẽ
toan tính chuyện lọc lừa
anh bây giờ có lẽ
xin làm người tình thua
chuông nhà thờ đổ mệt
tượng Chúa gầy hơn xưa
Chúa bây giờ có lẽ
rơi xuống trần gian mưa

(dù sao thì Chúa cũng
một thời làm trai tở
dù sao thì Chúa cũng
là đàn ông ... đại khờ)

anh bây giờ có lẽ
thiết tha hơn tính đồ
nguyện làm cây thánh giá
trên chót đỉnh nhà thờ
cô đơn nhìn bụi bặm
làm phân bón rêu xanh

(dù sao cây thánh giá
cũng được người nhân danh)

3.

hai năm tình lận đận
em đã già hơn xưa!

Duyên Của Tình Ta Con Gái Bắc

ta sẽ về thương lại nhánh sông xưa
thương lại bóng hình người năm năm trước...
em nhớ giữ tính tình con gái Bắc
nhớ điều ngoa nhưng giả bộ ngoan hiền
nhớ dịu dàng nhưng thâm* ý khoe khoang
nhớ duyên dáng, ngây thơ..mà xảo quyết !

ta sẽ nhớ dặn dò lòng nên tha thiết
nên vội vàng tin tưởng chuyện vu vơ
nên yêu đương bằng khuôn mặt khờ khờ
nên hùng hổ...để đợi giờ thua thiệt !

nghe nói em vừa thi rớt Luật
môi trâm anh tàn héo nụ-xa-vời
mắt công nương thâm khép mộng-chân-trời
xin tội nghiệp lần đầu em thất vọng !
(dù thật sự cũng đáng đời em lắm
rớt đi Duyên, rớt để thương người !)

ta - thằng ôm hận tú tài đôi
không biết tìm ai mà kẻ lẽ
chim lớn thôi đành cam rớt lệ
ngày ta buồn thần thánh cũng thôi linh !

nếu vì em mà ta phải điên tình
con giận dữ đã tận cùng mê muội
thì đừng sợ, Duyên ơi, thiên tài yếu đuối
tay tre khô mỗi mọt ăn luôn
để gãy dòn miệng vụn tả toại xương
khi tàn bạo siết cổ người yêu đầu !

em chẳng bao giờ** rung động cũ
ta năm năm nghiệt ngã với tình đầu
nên trở về như một con sâu
lê chân mỏng qua những tàn cây rậm
nuôi hy vọng sau ngàn mưa nắng lậm
lá-xanh-em chưa dấu lở loang nào
để ta còn thi sĩ nhất loài sâu
nhìn lá nõn, tiếc, thềm...đâu dám cắn !

nếu vì em mà thiên tài chán sống
thì cũng vì em ta ngại bước xa đời !
(1972)

Bài Tạ Lỗi Cùng Người

1.

năm năm trời ... ta làm tên quái đản
cầu danh trên nước mắt của người tình
năm năm trời có nhục có vinh
có chua, chát, ngọt, bùi, cay, đắng ...
có hai mái đầu chia nhau thù oán
có thằng ta trút nạn xuống vai em!

năm năm trời ... có một tên Duyên
ta ca tụng, rồi chính ta bôi lọ
tình ta đẹp nhưng tính ta còn nít nhỏ
nên lỗi lầm đã đục màu sông
nếu em còn thương mến tuổi mười lăm
xin nuốt hận mồm môi cười xí xóa

hồn ta đẹp nhưng đời ta thảm quá
nên tị hiềm nhen nhúm giữa ngày thơ
nếu em còn chút đỉnh mộng mơ
xin rộng lượng thứ dung người lỡ dại!

năm năm trời ... ta là tên chiến bại
tìm mưu thâm hạ thủ đê hèn
và lần nào ta lén lút đâm em
bằng những ngọn dao mù lòng quáng dạ

Duyên oàn oại cũng là Duyên sáng giá
bởi trước đây ta đã tự đâm mình!
năm năm trời ... đeo đuổi hư danh
ta mấy kiếp vẫn là ta mắc nợ

mình hậu thế cách chi mà gặp gỡ
bởi vì ta không dễ được đầu thai!
nếu được đầu thai, không dễ được làm người!
(dù chỉ làm người trên đất ... mọi!)

2.

ta háo thắng nên tưởng mình cứng cỏi
tưởng đâu mình can đảm giết tình yêu
tưởng đâu mình Quan Đế tuyệt đường siêu
giờ ngã ngựa, tiểu nhân như ... Tào Tháo

ta háo thẳng nên thành người trắng tráo
bị đời khinh lại giờ giọng khinh đời!
kỷ niệm đầu thom ngát cả đôi môi
ta nông nổi đưa tay cầm chén máu!

3.

năm năm trời ... có tình giông nghĩa bão
có con sông chờ cuốn kè quên bờ
có trăm ngàn cánh lá trúc đào khô
rơi rụng trước sân nhà em thôn thức

Duyên kiêu hãnh cũng là Duyên chết giấc!
sau năm năm ... hôn chắc cũng lạnh mồ (?)
ta ngày nay, tạ lỗi một bài thơ
em hãy ráng thuộc lòng ... cho trẻ lại!
(1972)

Trúc Đào

Trời nào đã tạnh cơn mưa
Mà giông tố cũ còn chưa muốn tàn
Nhà người tôi quyết không sang
Thù người tôi những đêm nằm nghiền răng
Quên người - nhất quyết tôi quên
Mà sao gặp lại còn kiên nhẫn chào

Chiều xưa có ngọn trúc đào
Mùa thu lá rụng bay vào sân em
Mùa thu lá rụng êm đêm
Như cô với cậu cười duyên dại khờ
Bởi vì hai đứa ngây thơ
Tình tôi dạo ấy là ... ngơ ngẩn nhìn
Thế rồi trắng sáng lung linh
Em mười sáu tuổi giận hờn vu vơ
Sang năm mười bảy không ngờ
Tình tôi nít nhỏ ngôi mơ cũng thừa
Tôi mười bảy tuổi buồn chưa
Đầu niên học mới dầm mưa cả ngày

Chiều nay ngang cổng nhà ai
Nhủ lòng tôi chỉ nhìn cây trúc đào
Nhưng mà không hiểu vì sao
Gặp người xưa lại nhìn nhau mỉm cười ?
(1973)

Đám Đông

1.

cô Bắc Kỳ nhỏ nhỏ
tóc "*demi-garcon*"
chiều vui thương đón gió
có thương thầm anh không ?
cô Bắc Kỳ nhỏ nhỏ
tóc "*demi-garc,on*"
cười ngày thơ hết nụ
tình cờ thấy anh trông
khi không đường nín gió
bụi hết thời bay rong
khi không đường nín gió
anh lấy gì lang thang ?
cô Bắc Kỳ nhỏ nhỏ
tóc "*demi-garc,on*"
chiều đạp xe vô chợ
mắt như trời bao dung
anh vì mê mãi ngó
nên quên thù đám đông!

2.

đời chia muôn nhánh khổ
anh tận gốc gian nan
cửa chùa tuy rộng mở
tà đạo khó nương thân
anh đành xưng quỷ sứ
lãnh đủ ngọn dao trần!
qua giáo đường kiếm Chúa
xin được làm chiên ngoan
Chúa cười run thánh giá
bảo: đầu người có sừng!
đời chia muôn nhánh khổ
anh tận gốc gian nan

cô Bắc Kỳ nhỏ nhỏ
mắt như trời bao dung
hãy nhìn anh thật rõ
trước khi nhìn đám đông
hãy nhìn sâu chút nữa
trước khi vào đám đông!

(1973)

Hai Hàng Me Ở Đường Gia Long

Hôn rách mặt mà sao còn nghi ngại ?
Nhớ diên đầu sao cứ sợ chia tan ?

Mỗi lòng người một lý lẽ bất an
Mỗi cuộc chết, có một hình thức, khác
Mỗi đăm đuối có một mầm gian ác
Mỗi đời tình, có một thú, chia ly

Chiều nắng âm thầm chào biệt lũ lá me
Lá me nhỏ, như nụ cười hai đứa, nhỏ
Tình cũng khó theo thời cơn áo, khó
Ta diu nhau đi dưới bóng nợ nần

Em bắt đầu thấy ân hận, chưa em ?
Vì lỡ nói thương anh, cái thẳng quanh năm túng thiếu
Ân hận, có, thì hãy nên, ráng chịu
Hãy xem như cảnh ngộ đã an bài
Như địa cầu không thể ngược vòng quay
Như Chúa, Phật phải gay go trước giờ lên ngôi Phật, Chúa

Tình cũng khó theo thời cơn áo, khó
Nên mới yêu, mà cư xử rất vợ chồng
Rất thiệt tình khi lựa quán bình dân
Khi nói thẳng: "Anh gọi cà phê đen bởi hực tiền uống cà
phê đá"

Mỗi cuộc sống thẳng trầm, phải mua bằng nhục nhả
Mỗi mặt trời, phải trả giá một hoàng hôn
Đêm, chẳng còn cách khác tối tăm hơn
Nên mặt mũi ta đây, bùn cứ tạt

Môi thâm tím bận nào tươi tắn, hát
Em nhớ vờ hoan hỉ vỗ tay khen
Để anh còn cao hứng cười duyên
Còn tin tưởng nụ hôn mình, vẫn ngọt

Khăn tắm tối hãy ngang đầu quán nót
Quán cho nhau, quán bạo, quán cuồng điên
Vòng sau cùng sẽ gặp quỷ Sa Tăng
Bởi hạnh phúc mơ hồ như, Thượng Đế

Đời, vốn không nương người thất thế
Thì thôi, ô nhục cũng là danh

Mình nếu chọn đời nhau làm dấu chấm
Mỗi câu văn đâu được chấm hai lần
(1973)

Cô Bắc Kỳ Nho Nhỏ

Đôi mắt tròn, đen, như búp bê
Cô đã nhìn anh rất ... Bắc Kỳ
Anh vái trời cho cô dễ dạy
Để anh đừng uổng mớ tình si

Anh vái trời cho cô thích mộng
Để anh ngồi kể chuyện nằm mơ
"Đêm qua có một chàng bướm bướm
Nguyện chết khô trên giấy học trò "

Anh chắc rằng cô sinh trong nam
Cảnh tượng di cư chắc lạ lùng ?
Khi nghe ai luyến thương Hà Nội
Chắc cô nghe bằng tim dửng dưng

Anh vái trời cho cô dửng dưng
Coi như Hà Nội - xứ hoang đường
Để anh còn dắt cô đi dạo
Còn rủ cô vào rạp cải lương

Anh vái trời cô thích cải lương
"Thích kẻ anh hùng diệt bạo tàn"
Một mai thê thảm quanh đời sống
Cô sẽ còn đôi chút lạc quan

Đôi mắt tròn, đen, như búp bê
Cô nhớ nhìn thiên hạ lặn lờng
Mà hãy nhìn anh cay lăm chuyện
Nhưng còn con trẻ chuyện yêu đương
(1973)

Thơ Khởi Tụ Mê Cuồng

1.

trời mưa , không lớn lắm
nhưng đủ ướt đôi đầu !
tình yêu , không đáng lắm
nhưng đủ làm ... tiêu nhau !

2

đường người, vui có chặng
ta trùng điệp u buồn
nhớ ai mà tóc rụng
ngóng ai muốn đực tròn
vươn vai ngời thờ bụi
thúng thủng cơn ho đờm
rầu thay thân bạc nhược
tay bói tình em chôn !

đường người, đau có chặng
em tính còn ham chơi
lưng ngoan dòng tóc bính
môi trinh non thích cười
chiều chiều hay giỡn nắng
tình trôi. kệ tình trôi..

3

ta là ta bất tử
thơ khởi tự hồn oan
cám ơn ai đào huyết
vùi dập giấc mơ phàm !

ta là ta bất tử
thơ khởi tự mê cuồng
cám ơn ai hành hạ
kẻ bất thường ... điên luôn !

4

lòng như xưa , khó gọi
hình người, - mực đã thâm !
ngày kia ta tù tội
chỉ là án sát nhân !

5

em phải nằm xuống trước
ám ảnh một đời ta !...
(1974)

Vài Đoạn Viết Ở Đình Tiên Hoàng

Em còn nhỏ làm sao mà biết được
Ta oặt mình trong những khổ tâm riêng
Em còn nhỏ làm sao mà biết được
Đời buồn hiu như lá rụng, ban đêm

Chiều đã kêu chiều bằng tiếng gió
Lòng ta u uất cũng kêu nhau

Em còn nhỏ làm sao mà biết được
Nụ cười nào báo hiệu cơn đau
Nụ cười nào chỉ là hơi thở mệt
Của một thằng mặt gọng, rán, phong lưu
Nụ cười nào phát âm từ đáy ngực
Đã gần như những tiếng ho khan

Chiều đã kêu chiều bằng tiếng gió
Trong ta đêm xuống rất bạo tàn

Mưa với nắng dẫu chung trời, chung đất
Mà quanh năm bắt buộc tránh nhau hoài
Ta với người bắt buộc, phải chia hai
Làm sao em biết trời đau đớn
Làm sao em lớn bằng ta lớn
Đề chung cùng công việc: đứng than thân
Đề chung cùng rõ nghĩa thêm , hơn
Phía nào khác của biển từ "chóng mặt"

Em còn nhỏ làm sao mà biết được
Áo com hành bunn rùn thiên tài
Học thói người xưa ta cạo đầu bán tóc
Chưa đủ tặng em nửa chiếc áo dài

Em còn nhỏ làm sao mà biết được
Ta với đời, thực sự chằng nương nhau
Ta với đời, tất nhiên thua cuộc
Vì áo com là những ngọn lao

Em còn nhỏ làm sao mà biết được
Mỗi nụ tình ẩn chứa một loài sâu

Và , khi em thấm nhuần ê ẩm
Ta sợ tài ta đã rũ nhàu

(1974)

Hôm Nay

Khi không tình nào nùng buồn
Gót chân ai bỏ con đường nhớ nhung
Gót chân ai nhẹ vô cùng
Dẫm trên xác lá tôi từng tiếng kêu
Gót chân ai bước nhẹ hều
Bước qua tôi, bước, hư nhiều thói quen

Khi không tình nào nùng buồn
Nhớ hôm qua vẫy tay ngừng ngập bay
Tóc ai ngắn ngắn, như là
Suốt đời chưa chịu thiệt thà chắm vai
Suốt đời khét nắng rong chơi
Kể như hơi hướm bàn tay tôi, thừa

Mừng em sớm biết lọc lừa
Biết ngây thơ giả, biết đùa với đau

Biệt ly dù ở ga nào
Cho tôi ngồi một toa tàu lãng quên
(1974)

Đôi Mắt Nào Linh Hiễn

Mùa đông đã về rồi đó nhỏ
Đồng bằng miền nam trở trời trái gió
Anh chợt nghe hồn thánh thót tiếng chuông
Vừa đủ hồi sinh miền giáo đường buồn

Mùa đông đã về rồi đó nhỏ
Anh mặc áo len quần khăn quàng cổ
Bồng ả tìm mình đi lễ tình yêu
Đồng bằng miền nam dù chẳng lạnh bao nhiêu
Nhưng cũng phải ra cái điều rét mướt
Làm chiên ngoan, cả đời, tôn vinh hạnh phúc
Cả đời tin sự thật có, thiên đàng

Đôi mắt nào của Chúa ở trần gian
Bóng tôi ngã hướng thâm cùng đời sống khó

Mùa đông đã về rồi đó nhỏ

Phúc âm mừng ngân vọng được bao lâu ?
Tôi cả tin, nên rất dễ nghi ngờ
Tôi vụng tính, nên vẫn thường do dự
Tình chảy xiết qua đời như, thác lũ
Tội thân tôi bầm dập, mủn, như bùn

Đôi mắt nào của Chúa ở trần gian
Có soi thấu tận cùng miền u uẩn ?
Đôi mắt nào sáng như trời quang đãng
Hay ân cần chuyên chở lụy phiền tôi

Chẳng bao giờ thần thánh chịu hờ môi
Tôi cũng thế nên sầu say lúy túy
Tôi cũng thế nên hờn cao ngất núi
Chờ em qua, rồi, để qua luôn ...

Đôi mắt nào của Chúa ở trần gian
Hãy phán đoán tâm hồn tôi, thánh thiện
Đôi mắt nào tuyệt vời linh hiển
Hãy tỏ mờ thêm chút nữa, tình tôi !

Chẳng bao giờ thần thánh chịu lià ngôi
Tôi cũng thế nên tượng hình rêu phủ
Tôi cũng thế nên xương tàn cốt rũ
Nơi miếu đền hoang rợn cánh dơi bay
(Hãy một lần định bụng đến thăm tôi
Thần thánh cô đơn rất sã(n sàng đãi ngộ !)

Mùa đông đã về rồi đó nhỏ
Anh lặng mình thấm thía tiếng chuông
Làm cây thông già đứng lặng hưởng mù sương
Còn bao nhiêu đèn và bao nhiêu nến
Hãy một lần mang ra thả hết
Hãy một lần khôi phục lại, niềm vui

Đôi mắt nào của Chúa ở lòng tôi
Nhỏ ơi, ơi nhỏ, và nhỏ ơi ...
(1974)

Lần Cuối

Ta bạt mạng kéo theo người bạt mạng
Nên cơn vui thường kéo theo cực hình
Nên tương lai bần bật ở lòng mình
Nên bất hạnh ngập đầu ai vô tội

Người mới lớn cửa hôn chưa bám bụi
Vội vàng chi mở rộng cánh tin yêu ?
Biết đâu ta lẫn quẩn một đời, liêu
Chuyên đội lột thánh nhân đi ... lườm gạt

Người mới lớn vung tình ra thẳng tắp
Không so đo cân nhắc phút giây đầu
Nhu tên bay chưa kịp nhắm bia nào
Khi kiệt sức cam đành ... ghim xuống đất

Người mới lớn tiêu hoang tình thứ nhất
Chỉ vì ham đổi được phút danh thơm
Biết đâu ta cong xương sống, cong xương sườn
Dìm uất hận nơi đáy gan lửa rục
Ném nhân cách vào ngàn sâu ký ức
Trát bùn tanh lên mặt đã bao năm
Mới ngoài hai mươi mà trầm trọng chứng đau lưng
Bởi luôn cúi mỗi ngày dăm bảy bận !

Đời chẳng khác tay ma đầu biển lận
Keo kiệt từng phần danh lợi sót chia
Bước ra đời ai cũng đội mào mang hia
Ai cũng cố nguy trang cũng nặng phần trình diễn
Người mới lớn tưởng làm ta linh hiển
Nên cuối cùng lệ rớt má thanh tân
Nên cuối cùng tê tái dạ ăn năn
Ta lúc nào cũng động lòng trắc ẩn
Những nhân đạo càng nhiều càng ... chết sớm
Bởi ta từng ngã ngựa rơi thương
Cũng như từng nâng đỡ kẻ dưới chân
Tùng thua ngược nhiều phen hơn thẳng ngược !

Người mới lớn có buồn, thì, cứ khóc
Kinh nghiệm đời ta tặng đó, cầm đi !
Lá còn xanh trên nhánh cánh xuân thì
Đau đớn chỉ như ... vài xao xác rụng
Gió còn nổi bạo tàn muôn muôn trận
Hãy tập tành chịu đựng thêm, hơn
Hãy nhớ rằng, không phải sự ghen tuông
Là phương pháp buộc ràng hạnh phúc !

Người mới lớn có buồn, thì, cứ khóc
Bàn tay mình hứng lấy lệ mình rơi
Máu sẽ hoà tan ngàn phiền ngậm ngùi
Sẽ giảm nhiệt ... (rất cần cho mai hậu !)

Ta đã đứng thế quay cuồng bông vụ
Trón theo roi mới giữ được thăng bằng
(1974)

Ngồi Quán, Tình Cờ Gặp Lại K

Tùng dòng hạnh phúc tôi tan
Cây đau đón đã rộng tàn đón đau
Tiếng cười huyền não đêm thâu
Có tôi khuôn vác tôi sâu đến đây
Có người vui vẻ bắt tay
Mà trong tay bắt đủ đầy vết thương
Sốt cho ai một chút buồn
Sao tôi không nở, nên thăm cạn ly ...
Bạn bè hạnh phúc, đôi khi
Nói năng vô ý, ngồi nghe đón lòng
Sáu chai bia, cả ngàn đồng
Sao chưa đổi được, xuất thần phút giây ?
Yêu người thất tán men say
Phía trong giấc già - mặt ngoài trấn an
Thanh bình nào ở Việt Nam
Sớm mai nào ở tỉnh hoàng hôn tôi ?
(1974)

Tháng Giêng, Chim

Nắng ấm chan hoà trên lá biếc
Sớm mai anh bỗng thấy vui vui
Đêm qua có phải em ngồi học
Cố ý dành riêng chút ngọt bùi ?

Đêm qua tôi quán em say mướt
Đành ngủ nhờ qua giờ giới nghiêm
Mắt nhập mắt nhòa anh cũng rần
Nhìn ai chăm chỉ cúi đầu, em .
Chia hai tóc buộc ngoan vai áo
Sách vở vô hồn rất thanh nhiên
Sách vở vô hồn nên ác độc
Làm rơi nước mắt hồng thi em !

Nắng ấm chan hoà trên lá biếc
Anh ngồi thả khói thuốc băng khuâng
Tháng giêng riu rít bày chim sẻ
Đánh thức ngõ ngang, lũ ngói rong

Tháng giêng em áo dài trang nhã
Tĩnh lý còn nguyên nét Việt Nam
Đài các chân gà ai bước khễ
Quyện theo tà lụa cả phương đông

Nắng âm chan hoa trên lá biếc
Sớm mai em nhỏ nhắn sang đường
Đôi chim nào đập trên dây điện
Ngơ ngác nghiêng đầu thật dễ thương

Anh hớp ngậm cà phê (đã nguội)
Lẻ loi cười nụ vẫn vợ đời ...
(1/1975)

Tháng 11. Thơ Mưa

Người tóc thả vai ngoan
Bước qua chiều, mưa nhỏ
Cùng tận chôn tang thương
Ta nghe ngàn phiến gió
Đề nặng bóng thê lương
Xuông từng hơi thở khó

Người tóc thả vai ngoan
Dịu hiền trong mưa nhỏ
Chón chỗ đời nghiệt oan
Ta mời ta viếng mộ

Ta mời ta viếng mộ
Lìa thảm cảnh dương gian

Chúc Phật còn lui chân
Trước bạo quyền chế độ
Huống hồ chút hư danh
Nguyễn Tất Nhiên thống khổ

Ôi chữ nghĩa văn chương
Bất lực, càng bất lực

Phải sống nơi địa ngục
Mới hiểu thấu thân ta

Đôi mắt người ngây thơ
Không hề vương vấn tội

Có chở tình ta theo
Tới cõi nào diệu vợi ?

Lửa đời ta đã lụn
Đang hấp hối tro tàn
(Biên Hoà, 06/11/1975)

Bài Hạnh Ngộ

Em hết thương ta rồi phải không ?
Thôi thế cho ta bớt nỡ nùng
Thôi thế cho đời ta ngậm đắng
Còn nghe vị ngọt của tình nhân !

Ta có gì đâu ngoài khổn khổ
Ngoài vết thương thấm thía u tình
Yêu ai ta quấn dây oan nghiệt
Mặc sức nhân gian siết bạo tàn

Ta có gì đâu ngoài trái tim
Đem phơi hệ lụy giữa thanh thiên
Ngờ đâu thiên hạ vô tâm quá
Mua vui trên những nỗi đoạn trường

Thế nhân khắc nghiệt hơn ta tưởng
Em cũng vô tình nghiệt ngã theo
Yêu ai ta đốt thời niên thiếu
Bây giờ mang thảm kịch tàn tro

Em hết thương ta rồi phải không ?
Thôi thế cho ta chút mát lòng
Thôi thế cho ta còn bác ái
Còn tưởng tin người vì tưởng tin em ...
(Biên Hoà, 09/04/78)

Cuối Tháng Tám

Khổ đau oằn oại sinh thời
Yêu ai tôi chỉ có lời thở than
Có môi hôn trộm vôi vàng
Khiến em hoảng hốt trong cơn tình đầu

Nụ cười giữ được bao lâu ?
Nhân sinh là một giòng sầu miên man ...

Sông dài rồi cũng chia phân
Tình bao nhiêu lớn cũng tàn phai phôi
Tôi đam mê siết thân người
Hay đâu đá tảng đeo đòi trăm năm !

Em gầy guộc, em mong manh
Em chưa đủ sức long đong cùng chàng
Em ngây thơ đến rõ ràng
Em chưa đủ lượng khoan hồng thứ dung
Em tội nghiệp, em tủi thân
Em chưa tự chủ kíp ngăn lệ ràn ...

Lỗi người té sấp gian nan
Lỗi tôi, ừ đó, muôn phần lỗi tôi
(Biên Hoà , 29/8/79)

1978 ở Việt Nam

Phu thê nếu phải nợ rồi
Thì tôi đâu ngại ngỏ lời yêu em

Như con chim mới tập chuyền
Bâng khuâng gắm lụa thánh hiền em ra
Mặt trời rục rờ phương xa
Ở đây hạnh phúc chỉ là đau thương
Những đôi mắt ngó lờm lờm
Những nanh vuốt thú ẩn trong dáng người
Cách gì tôi nhủ khuyên tôi
Sống cho ra vẻ cần đời, trang nghiêm
Sống không khinh lữ thấp hèn
Thế nên từ đó cơn điên xé đời

Cách gì tôi nhủ khuyên tôi
Sống không dữ dội, sống nguôi hận thù
(Tôi duy tâm, rất nhân từ
Thế nhưng thời đại suy tư đã ... tàn !)

Phu thê nếu đã buộc ràng
Thì xin nhẫn nhục cưu mang vợ chồng
Tôi, quanh năm sống hoang đàng
Cũng xin nhỏ lệ hoàn lương khóc tình !
(Biên Hoà, 05/9/78)

Lần Đầu

Gian truân lắm mới hôn người
Chiếc hôn tình lớn đem đời theo nhau
Hôn em phớt nụ hôn liều
Bỗng nghe trật tự khá nhiều đổi thay
Ví dù nội cỏ ngàn cây
Cũng môi trường đúng mới khai lá cành
Mới đơm bông, mới trái lành
Nư tôi hướng thiện bởi tình thẳng hoa
Hôn em lên nụ bất ngờ
Âm ba thẳng thốt, đào sâu tận cùng
Hình như trời đất bàng hoàng
Không, không phải thế ... tìm ngừng đây thôi
Hôn em chân động đầu đời
Chiếc hôn tình lớn kiếp người đôi giây .
(Biên Hoà - Trung Thu Mậu Ngọ)

Lưu Vong

Có lẽ em không hay
Đôi cánh chàng, đã gãy
Chàng cần được ngủ yên
Trong nấm mồ hiện tại

Phải, chính em đang mang
Bão bùng hung hãn tới
Quật mồ chàng lạnh tanh
Bỗng thành tang tóc, mới

Em buộc chàng hồi sinh
Sống, bằng đôi cánh gãy

Định mệnh vút như tên
Cắm ngập từng thân phận
Phải, chính em gương cung
Hồn chàng đành rơi rụng

Hồn chàng đành rơi rụng
Ngoan ngoan xuống tay ai
Như ngoài khung kiếng cửa
Chiếc lá khẽ qua đời ...

Bây giờ vốn liếng anh
Chỉ còn đôi mắt dại
Trông vờ hương cố hương

(Tinh anh nào sót lại
Đủ xanh màu nhớ nhung ?)

Bây giờ trí óc anh
Vang vang hoài sóng bạc
Cách chi thơ thành vãn
Tặng em mừng, chớp mắt

Ôi những chiều bên nhau
Hai đứa cười chung nụ
Gìn giữ được bao lâu ?
Chút sương tình óng ả ?

Ôi , những chiều bên nhau
Hát chung bài hát cũ
Dăm nụ cười nít nhỏ
Chén vui sâu vong lưu
(Paris, 18/11/79)

Tàn Thu

Ôi những hàng cây nhung nhớ nhung
Có như ta đứng lạnh vô cùng
Có nghe sương tuyết làm hon héo
Chút gì màng muện thuở thanh xuân

Ôi những hàng cây ngơ ngẩn ngơ
Có khổ đau nghe lá hững hờ
Có như ta nửa đời hiu hắt
Muốn chết, sau đôi bận giã từ ?

Ôi những hàng cây im đứng im
Ngùi tưởng bao nhiêu lá phụ tình
Có như ta đứng - tàn mơ mộng
Máu vẫn loang từ vết nhân duyên ?

Này những hàng cây đứng trơ xương
Có đứng như ta đứng nát lòng
Có như ta đứng chờ không hẹn
Một người ... không biết nhớ ta không ?
(Sarcelles, 25/11/79)

Uyên Ương

Tình đã đến trong những ngày địa ngục
Trong những ngày người, thú phải như nhau
Trong những ngày ác quỷ tọa ngai cao
Phô nanh vuốt bày gươm đao xiềng xích
Ta gượng sống giữa bao trùm nỗi chết
Tay khăng khăng cầm giữ nụ hoa hồng !
Khi yêu ai ta mãnh liệt sinh tồn
Ta chịu đựng phi thường, cực hình man rợ
Vai kịch thảm đời chọn ta đảm nhận
Đời chọn ta để chà đạp không nương
Lúc em vừa chợt hiểu, chợt ngùi thương
Thì hai đứa còn đâu cơ hội nữa !

Tình đã đến trong những ngày nhuộm đỏ
Trong những ngày Thượng Đế phải ra đi
Trong những ngày giá trị của lương tri
Được thâm định bằng tín điều duy vật !
Tình đã đến trong những ngày địa ngục
Trong những ngày cướp của, sát nhân
Trong những ngày nhãn hiệu "nhân dân"
Dán bùa bãi trên mỗi hành vi bạo ngược !

Có những chiều ta muốn hôn em, rồi khóc
Mùa bình an nào chờ đợi uyên ương ?
Nhớ hôm xưa em mảnh khảnh tan trường
Hương trinh khiết ngậy ngậy chiều nắng lụa
Áo đông phương còn e dè trước gió
Đôi tà ngoan chưa phỉ sức tung tăng
Bụi trần gian chưa gợn vương mi công
Thơ ta sáng theo hôn ta trẻ nhỏ

Nhớ hôm xưa em bình minh thiếu nữ
Môi vô tư chưa bợn nhuốm hơi người
Tay măng tơ chưa vọc nước dòng đời
Tóc bính thanh thoi chưa phiền khói thuốc
Ta lẽo đẽo theo tình ê ẩm bước
Đề chiều về nghe.. thăm thía gian nan !

Nhớ hôm xưa em mơ mộng nhẹ nhàng
Hay hát khe đôi bài tình man mác
Trang thư nhỏ ép bông hoa, làm dáng
Cài tơ nhung lên tóc mượt, làm duyên
Cười với tình nhưng... tránh vội sang bên
Như thể sợ tình yêu làm lấm áo !

Chim trong tổ biết chi đời giông bão

Em con cung nào biết tuổi lưu đày
Em yên vui sao đoán được một ngày
Run tay vuốt máu chồng nơi lao ngục !
Em gia giáo phải lòng anh lang bạt
Xưa, lặng nhìn nhau tim đập, vì yêu
Nay, lén nhìn nhau bi thiết vợ chồng tù
Khoảng phân cách hai lần rào gai thép !

Xưa nước mắt giận hờn "anh thấy ghét"
Giờ mau tay quết lệ thấm, thân tàn
Ngó theo em ra tắm vũng trâu đầm
Thất thiếu bước nói chân hàng nữ tội
Ta thờ thần không hay mình khuy gối
Ngồi bệt hồi nào trong lúc đứng đeo song...

Giá phận người phải trả bằng đau thương
Chẳng hạn định bao nhiêu là cùng tận
Thôi, hãy cùng ta coi thường sự sống
Hãy cùng ta lãng mạng giữa gông cùm !
Dành lại đi em giọt lóng lánh đang rung
Hương buồn bã cũng đừng nên phí phạm

Dành lại đi em giọt ngùi giọt ngậm
Lỡ mai xa còn... mòi mận đôi dòng
Thuở ly tan, còn luyến tiếc đây, gần
(đời mắt mắt lường đâu nổi mà giữ ?)
Ta lê lét qua từng giờ như tử
Ngày bức hơi, đêm tra tấn tinh thần
Bôn thốc vuông ngo nguậy hai mươi thặng
Bị đê bẹp, dĩ nhiên con thú đệt !

Bạn tù ơi vô tình bậy ác nghiệt
Cơm thãm nuôi ta liếc trộm chực thãm
Bây ăn rơi, ăn rớt đừng dung
Lại nói dóc : bo bo ngon hơn gạo !
Ta nhẫn nhục qua từng giờ tàn bạo
Chứng kiến thân nhân cha mẹ trần truồng
Chứng kiến nạn nhân sợ chết cuống cuống
Trước họng súng lạnh lùng tùy tiện !

Ta ngán ngẫm qua từng phen khựng, điếng
Chứng kiến bạn bè nghệ sĩ bán lương tâm
Chứng kiến nhà tu bán rẻ linh hồn
Bán giáo chủ cho.. cửa hàng thực phẩm !
Hồi đầu óc kẻ nuôi mồm cần thận
Ngày mai có định mệnh của ngày mai !

Thôi, hãy cùng ta uống, cạn, em ơi
Bi đất xuống ruột non chờ tiêu hóa

Em sẽ thấy hận thù là phép lạ
Tháp cho người đôi cánh lớn hăng say
Như đại bàng khi dừng mãnh nghiêng vai
Sẵn hạnh phúc từ vòm trời lý tưởng !

Bạt: Nguyễn Tất Nhiên viết.
mục lục.

(ghi chú: theo tài liệu của nhà thơ Lưu Nguyễn)

Nguyễn Tất Nhiên

Nhà thơ. Tên thật **Nguyễn Hoàng Hải**, sinh ngày 30 tháng 5 năm 1952, tại Biên Hòa. Mất ngày 3 tháng 8 năm 1992 tại California Hoa Kỳ. Khởi viết năm 1963 trên các tạp chí tại Sài Gòn. Là một tác giả có thơ được nhiều nhạc sĩ phổ nhạc, trở thành nhiều ca khúc quen thuộc

Tác phẩm đã xuất bản :

Nàng Thơ Trong Mắt (thơ, 1966, in cùng Đinh Thiên Phương), Dấu Mưa Qua Đất (thơ, 1968, in cùng bút đoàn Tiếng Tâm Tình), Thiên Tai (thơ, 1970). Thơ Nguyễn Tất Nhiên (thơ, nxb Nam Á Paris sưu tập trong giai đoạn 1969-1980), Những Năm Tình Lận Đận (những bài được phổ nhạc từ 1977-1984 nxb Tiếng Hoài Nam), Chuông Mơ (thơ, Văn Nghệ, 1987)

Có bài trên các tuyển tập :

Thơ Văn 90 Tác Gia Việt Nam Hải Ngoại (nxb Văn Hữu 1982), Thơ Văn Việt Nam Hải Ngoại (Thái Tú Hạp, Sông Thu 1985), Hội Tuyển Thi Ca (Thanh Niên, Pháp 1986), Ngọn Cỏ Khô Trên Thung Lũng Mùa Xuân (tạp chí Làng Văn xuất bản 1986) Gửi Vàng Trắng Lưu Lạc (hội Nhà Văn HN 1994), Ngày Xưa Hoàng Thị (Văn Nghệ, VN 1995), 20 Năm Văn Học VN Hải Ngoại (Đại Nam 1995), An Anthology of Vietnamese Poems (Huỳnh Sanh Thông, Yale University Press 1996), Lục Bát Tình (nxb Đồng Nai 1997), Thơ Tình Việt Nam Và Thế Giới (Nguyễn Hùng Trương thực hiện, nxb Thanh Niên 1998).

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)